

1973-2014: ο αγώνας συνεχίζεται...

Φέτος συμπληρώνονται 41 χρόνια από την μεγαλειώδη εξέγερση του πολυτεχνείου το Νοέμβρη του 1973. Ήταν η κορύφωση μικρών και μεγάλων αγώνων καθ' όλη την επταετία του "γύψου" που είχαν επιβάλει με σιδερένια βία η κλίκα των συνταγματαρχών και οι έξωθεν δυνάμεις. Η εξέγερση του Νοέμβρη είναι επίκαιρη και σήμερα, όχι για επετειακούς λόγους, όχι γιατί έτσι και αλλιώς "γιορτάζεται" εδώ και 40 χρόνια. Είναι επίκαιρη και διδακτική για ένα και μόνο λόγο: **Οι πολιτικές της φτώχειας, της αδικίας και του μαύρου μέλλοντος παραμένουν όμως το καθεστώς που επιβάλει με το ρόπαλο τα συμφέροντα των λίγων, που εκκολάπτει τον φασισμό είναι εφικτό να ανατραπεί.**

Η επταετία της φασιστικής χούντας είναι γνωστή για την σκληρότητα, για τα βασανιστήρια σε αριστερούς και προοδευτικούς αγωνιστές. Τότε ξαναγεμίζουν τα ξερονήσια, τότε ξανά-οργανώνεται με συστηματικό τρόπο το κράτος και το παρακράτος των βασανιστών που ποτέ δεν πέθανε από την περίοδο του εμφυλίου. Η χούντα ήταν ο παράδεισος του μεγάλου κεφαλαίου, πολλοί από τους σύγχρονους μεγιστάνες είχαν βάψει τα χέρια τους με το χουντικό αίμα πριν τέσσερις δεκαετίες. Πάνω απ' όλα η χούντα των συνταγματαρχών ήταν τα αγαπημένα παιδιά των Αμερικάνων ιμπεριαλιστών, που ενίσχυαν την θέση τους στην περιοχή η οποία ήταν πια "ευνοϊκή" για μεγάλες επενδύσεις. Η εξέγερση του πολυτεχνείου ήταν η αρχή του τέλους του αμερικανοκίνητου καθεστώτος, κατέστρεψε τα σχέδια των Αμερικάνων οι οποίοι δεν δίστασαν να προκαλέσουν την τραγωδία της Κύπρου.

Σήμερα κανείς δεν μπορεί να αμφισβητήσει πως η κατάσταση που βιώνουμε είναι δραματική. Μέτρα περικοπών σε μισθούς και συντάξεις, διάλυση των ασφαλιστικών ταμείων, διάλυση και ξεπούλημα του δημόσιου πλούτου. Σήμερα οι κοινωνικές παροχές της παιδείας και υγείας χτυπιούνται, τα εργασιακά δικαιώματα είναι παρελθόν και η ανεργία διαμορφώνει ένα μαύρο μέλλον για την νεολαία. Η καταστολή και η τρομοκρατία του λαού είναι το μόνο μέσον άσκησης πολιτικής για την λαμπρή πορεία της καταστροφής προς την "ανάπτυξη" και τις αγορές.

Σήμερα το δίδαγμα από τον Νοέμβρη του '73 είναι ότι οι χούντες και τα καθεστώτα έκτακτης ανάγκης ανατρέπονται και ας μοιάζουν ανίκητα. Ότι οι μεγάλες αλλαγές χρειάζονται μεγάλες κινητοποιήσεις, ότι η μαζική λαϊκή πάλη και η μέγιστη δυνατή ενότητα μπορεί να αλλάξει την κατάσταση των πραγμάτων συνολικά. Ότι οι εξεγέρσεις αλλάζουν την κλίμακα του εφικτού υπέρ αυτών που δεν σκύβουν το κεφάλι διαψεύδοντας τους διάφορους "ρεαλιστές" εντός και εκτός κινήματος.

Το ερωτήματα, λοιπόν, που πρέπει να τεθούν στις μέρες μας είναι το εξής: Αναμονή και υποταγή στις πολιτικές της φτώχειας ή αγώνας για την ανατροπή της κυβέρνησης; Αποδοχή και σιωπηλός σεβασμός στις προσταγές της τρόικας, ΕΕ και των μηχανισμών της ή σύγκρουση και ρήξη με της επιταγές που επιβάλουν, αγώνας για να ανασάνει ο λαός και η νεολαία, αγώνας για την ανάταση του ηθικού των εργαζομένων. Πρέπει να ορθωθεί ένα μαχητικό λαϊκό κίνημα, που να ενώνει όλες τις επιμέρους μάχες και αγώνες σε έναν κεντρικό, που να αρνείται των εκβιασμό και να χτυπά την τρομοκρατία της κυβέρνησης, να δίνει πραγματικά χτυπήματα στην εκκόλαψη του φασισμού και της Χ.Α. . **Η απάντηση είναι η αντίσταση, ο παλλαϊκός ξεσηκωμός και η μαζική πολιτική πάλη για αξιοπρεπή ζωή, με το**

σύνθημα ψωμί-δουλειά-ελευθερία και παιδεία για όλους.

Το σύνθημα δόθηκε από της μαζικές καταλήψεις και κινητοποιήσεις των μαθητών ενάντια στο “νέο λύκειο” που συνεχίζονται, από τον αγώνα των φοιτητών ενάντια στις εκπαιδευτικές αναδιαρθρώσεις και στην εφαρμογή των αντιεκπαιδευτικών νόμων, ενάντια στον αυταρχισμό του Λοβέρβου και του οργάνου του, Φορτσάκη. Δόθηκε και δίνεται από δεκάδες ηρωικούς αγώνες που κρατούν πεισματικά την φλόγα αναμμένη. Η εξέγερση του πολυτεχνείου τον Νοέμβρη του '73 μας εμπνέει για τον αγώνα μας σήμερα, για τον αγώνα που θα απαντήσει στο αύριο. Ο αγώνας συνεχίζεται μέχρι την νίκη!

Αντιφασιστική - Αντιρατσιστική Κίνηση Πολιτών Λιβαδειάς